

Parlament dels estudiants Júlia Mediano i Gerard Godoy (Doble grau en Dret y Administració i Direcció d'Empreses o Economia)

Molt bon dia a tothom,

Abans de tot, ens agradaria agrair a tots els qui avui us heu aixecat d'hora –segur que no ha sigut fàcil un dissabte al matí– per ser aquí en aquest dia tan especial per a nosaltres.

Gràcies a tots els avis, àvies, pares, mares, germans i germanes que sou avui aquí. Sense vosaltres, arribar fins aquí no hagués estat possible.

Us hem de confessar que no ha sigut fàcil preparar aquest parlament i mirar de sintetitzar, en aquests escassos minuts, tot el que hem viscut en aquests últims anys a la Pompeu.

I és que sis són molts anys, moltes hores, molts moments. Volem agrair a tots aquells professors que ens han ensenyat tant, que ens han transmès el rigor jurídic que avui ens acompanya, i que estic segura que serà el nostre factor diferencial en el nostre futur professional. I és que algun dia agraiem aquelles hores passades fent seminaris de dret, buscant la sentència perfecta, l'argument que s'ajustés perfectament al que nosaltres volíem dir. I no només en dret, quantes vegades ens hem preguntat en mig d'un examen d'ADE: “Però si això no ho ha explicat enlloc, com ho pot preguntar?”. Però això ens ha fet estudiar de manera diferent, més enllà del que ens deien a classe, més enllà de les preguntes “fàcils”. Tot plegat, estic segura que, el dia de demà, ens farà servei.

I dit tot això, us preguntareu, qui són aquests del doble grau? Com és que van triar aquesta carrera i no pas una altra? La resposta no és fàcil. El que segur que us puc dir és que, almenys als ulls de tothom, hem sigut sempre “els empollones”, que ja és dir a la Pompeu, on tothom ho és bastant! Però el que més ens defineix, i això us ho puc assegurar, és que som valents. Perquè només nosaltres vam decidir començar aquest grau quan encara només una promoció per sobre ho havia provat (pot ser que ells siguin encara més valents que nosaltres). I és que som lluitadors: perquè cada cop que la Pompeu ens ha dit no, nosaltres hem dit “això ja ho veurem!”. Que entres aquí i et diuen “marxar d'intercanvi, al doble grau? Això no estava pas previst”, i aquí estem: amb la majoria de nosaltres havent marxat un i fins i tot dos cops. I tornes d'intercanvi i et diuen, “fer pràctiques mentre estudies? No és possible”. I de nou aquí estem, amb un, dos i fins a tres convenis de pràctiques per cap.

I aquests som nosaltres, els de la doble. I és que estic segura que tots arribarem allà on vulguem arribar, ja sigui preparar una oposició, ser el soci més jove d'un despatx d'advocats, ser consultors, muntar una *startup* o, fins i tot, fer un canvi total en la vostra trajectòria professional i ser astronautes. Sé que aneu on aneu, triomfareu. I no només això; també sé que estiguem on estiguem portarem aquesta marca del doble grau. I és que heu de pensar que sis anys uneixen molt; sis anys ens han donat per conèixer-nos més enllà del que crec que es coneixen els altres graus. Que junts hem fet moltes coses, des de les festes anuals i imprescindibles a casa de la Júlia, les cases rurals al setembre o aquella època en la qual anàvem al Megagenio cada dijous. Junts hem anat al Marroc, a Escòcia. Alguns ens hem trobat a l'altra punta del món: Austràlia, Boston, Buenos Aires...

Crec que si em poso a explicar tot el que hem viscut no acabarem mai. Per tant, abans que us avorriu del nostre parlament, vull donar, de nou, moltes gràcies a tots els qui sou aquí, a la facultat per organitzar aquest dia i, sobretot, a tots els qui ens heu acompanyat en aquests anys. Confio que una generació tan preparada com la nostra, tan disposada a aprendre, a treballar, aconseguirà canviar una miqueta aquest món que ens han deixat, si és que encara és possible.

Moltes gràcies i que tingueu un molt bon dia.